

179-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio rytinė sesija, 2009 m. balandžio 4 d.

Sandorų galia

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Neramumų laikais jūsų sandoros tebūna pirmą kartą, o jūsų paklusnumas tebūna tikslus.

Šiltai ir nuoširdžiai sveikinu vyresnįjį Nylą L. Anderseną Dvylikos Apaštalų Kvorume. Jis yra vertas ir laukiamas papildymas.

2007 metų rugpjūčio 15 dieną Peru nukentėjo nuo galingo žemės drebėjimo, beveik sunaikinusio pakrantėje esančius Pisko ir Činčos miestus. Kaip ir daugelis Bažnyčios vadovų bei narių, Činčos miesto Bažnyčios Balkončito skyriaus prezidentas Venčeslo Kondis nedelsdamas nuskubėjo į pagalbą tiems, kurių namams buvo padaryta žala.

Praėjus keturioms dienoms po šio žemės drebėjimo vyresnysis Markusas B. Nešas iš Septyniiasdešimties kvorumo lankėsi Činčos mieste, kur padėjo koordinuoti Bažnyčios pagalbą ir susitiko su Prezidentu Kondžiu. Jiems besikalbant apie įvykusią nelaimę ir nukentėjusiems teikiamą pagalbą, prie jų priėjo Prezidento Kondžio žmona Pamela su vienu iš savo vaikučių ant rankų. Vyresnysis Nešas pasiteiravo sesers Kondi apie jos vaikus. Nusišypsojusi ji atsakė, kad Dievo gerumo dėka visi jos vaikai yra saugūs ir sveiki. Jis dar pasiteiravo apie jos namus. „Namo nebėra“, – pasakė ji paprastai. „O kas nutiko su jūsų turtais?“ – vėl pasiteiravo jis. „Viskas palaidota po namo griuvėsiais“, – atsakė sesuo Kondi. „Ir vis tiek, – pastebėjo vyresnysis Nešas, – mums besikalbant jūs šypsotės.“ „Taip, – atsakė ji. – Aš meldžiausi ir esu rami. Turime visko, ko mums reikia. Turime vienas kitą, su mumis yra mūsų vaikai, esame užantspauduoti šventykloje, turime šią nepakartojamą Bažnyčią ir turime Viešpatį. Viešpaties padedami mes vėl galime statyti.“

Šitokia švelni tikėjimo išraiška ir dvasinė stiprybė nesvetima ir kitiems visame pasaulyje įvairiomis aplinkybėmis gyvenantiems šventiesiems. Tai yra neapsakomos galios išraiška, kurios taip reikia šiomis dienomis ir kurios vis labiau reikės ateityje. Mums reikia stiprių krikščionių, galinčių atsilaikyti prieš sunkumus, tragedijos akivaizdoje galinčių išlaikyti viltį, savo pavyzdžiu ir užuojauta pakylėti kitus ir visada atsispirti pagundoms. Mums reikia stiprių krikščionių, kurie savo tikėjimu galėtų nuveikti daug svarbių dalykų ir kurie gali apginti Jėzaus Kristaus tiesą nuo moralinio reliatyvizmo bei karingo ateizmo.

Kas yra tokios moralinės ir dvasinės galios šaltinis ir kaip mums ją įgyti? Tas šaltinis yra Dievas. Tą galią galime įgyti per savo sandoras su Juo. Sandora – tai susitarimas tarp Dievo ir žmogaus, kurio sąlygas pateikia Dievas (žr. Raštų rodyklė,

„Sandora“). Šiuose dieviškuose susitarimuose Dievas įsipareigoja mus palaikyti, pašventinti ir išaukštinti, jei tik įsipareigosime Jam tarnauti ir vykdysime Jo įsakymus.

Šias sandoras sudarome per kunigystės apeigas, šventus ritualus, kuriuos nustatė Dievas ir per kuriuos mes galime išreikšti savo pasiryžimą. Pavyzdžiui, pati pagrindinė mūsų sandora, kuria pasižadame, jog norime priimti Kristaus vardą, yra patvirtinama krikšto apeigų metu. Jas kiekvienas asmuo atlieka individualiai. Per šias apeigas mes tampame Viešpaties sandoros žmonėmis ir celestialinės Dievo karalystės paveldėtojais.

Kitos šventos apeigos yra atliekamos šventyklose, dėl kurių jos ir yra statomos. Jei ištikimai laikysimės ten sudaromų sandorų, ne tik būsimе celestialinės karalystės paveldėtojai, bet ir būsimе išaukštinti, t.y. gausimе aukščiausią dangiškos karalystės šlovę ir įgysimе visas tas dieviškas galimybes, kurias gali duoti Dievas. (žr. DS 132:20).

Šventuosiuose Raštuose kalbama apie naują ir nesibaigiančią sandorą. Toji naujoji ir nesibaigiančioji sandora yra Jėzaus Kristaus Evangelija. Kitaip tariant, Evangelijos doktrina ir įsakymai, iš naujo sugražinami kiekvienu Evangelijos laikotarpiu, sudaro amžinosios Dievo sandoros su žmogumi esmę. Jei mums reikėtų šią naują ir nesibaigiančiąją sandorą pasakyti vienu sakiniu, tai skambėtų taip: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3:16). Jėzus paaiškino, ką reiškia tikėti Juo: „Dabar, tai įsakymas: atgailaukite, visi jūs, žemės pakraščiai, ir ateiškite pas mane, ir priimkite krikštą mano vardu, idant būtumėte pašventinti Šventosios Dvasios priėmimu, kad stotumėte be dėmės priešais mane paskutiniąją dieną.“ (3 Nefio 27:20.)

Tai kaip gi per sandorų su Dievu sudarymą ir jų laikymąsi mes galimе šypsotis sunkumų metu, sunkius išmėginimus paversti pergale, „būti uoliai [užsiėmusiais] daryti gera, ... ir įgyvendinti daug teisumo“ (DS 58:27)?

Sustiprinti per dovanas ir palaiminimus

Pirma, kai paklūstame Jėzaus Kristaus Evangelijos principams ir įsakymams, mes mėgaujamės nuolatinėmis Dievo su mumis sudarytoje sandoroje pažadėtomis palaimomis. Tos palaimos mums suteikia tokių dalykų, kurių mums reikia, kad gyvendami galėtume veikti, o ne būti veikiami.¹ Pavyzdžiui, Išminties Žodyje Viešpaties pateiktuose įsakymuose (žr. DS 89) dėl rūpinimosi savo fiziniais kūnais pirmiausia pažadama tai, kad rasime „išmintį ir didžius pažinimo lobius, būtent paslėptus lobius“ (DS 89:19). Taip pat tie įsakymai mus veda prie sveikesnio gyvenimo ir laisvės nuo sveikatai ardančių žalingų įpročių. Per paklusnumą galimе geriau kontroliuoti savo gyvenimus, greičiau keistis, dirbti ir kurti. Žinoma, senatvės bėdos, įvairios nelaimės ir ligos mūsų neaplenkia. Bet net ir tada, jei tik paklūstame šiam Evangelijos įstatymui, mums lengviau kovoti su tais sunkumais.

Sandorų kelias užtikrina nenutrūkstamą dovanų ir pagalbos pasiūlą. „Tikroji meilė niekada nesibaigia“ (1 Kor 13:8; Mor 7:46), meilė gimdo meilę, gailestingumas gimdo gailestingumą, dora gimdo dorą, atsidavimas gimdo ištikimybę ir tarnystę gimdo džiaugsmą. Esame dalis sandoros žmonių, bendruomenė šventųjų, kurie vieni kitus

skatina, palaiko ir vieni kitiems patarnauja. Nefis taip aiškino: „Ir jei žmonių vaikai vykdo Dievo įsakymus, jis maitina ir stiprina juos.“ (1 Nef 17:3.)²

Sustiprinti per išaugusį tikėjimą

Tai teigdamas nesakau, kad gyvendami sandoroje išvengsime sunkumų arba, kad paklusni siela visai nenustebs, kai kokie nors nusivylimai ar net stichinės nelaimės sutrikdys jos ramybę. Jei manote, kad asmeninis teisumas turi apdrausti nuo netekties ir kančios, tai derėtų pasikalbėti su Jobu. Visa tai mus atveda prie antrojo būdo, kuriuo sandoros mums gali teikti stiprybės, – jos gimdo tokį tikėjimą, kurio reikia ištvirti ir daryti visa tai, kas būtina Viešpačiui. Norėjimas priimti Kristaus vardą ir Jo įsakymų laikymasis reikalauja šiek tiek tikėjimo. Bet gerbiant tas sandoras tikėjimas plečiasi. Pirma, kai pažadėti paklusnumo vaisiai tampa akivaizdūs, yra patvirtinamas mūsų tikėjimas. Antra, per Dvasią mes jaučiame Dievo pasitenkinimą ir jaučiamės saugūs dėl Jo nuolatinių palaimų ir pagalbos. Trečia, nepaisant nieko, galime pasitikti gyvenimą su viltimi ir dvasine pusiausvyra, žinodami, kad galiausiai mums pasiseks, nes taip mums kiekvienam asmeniškai pažadėjo Dievas, ir žinome, kad Jis negali meluoti (žr. En 1:6; Etr 3:12).

Ankstyvosios dabartinio Evangelijos laikotarpio Bažnyčios vadovai patvirtino, jog nenukrypstamas ėjimas sandoros keliu teikia tokį patikinimą, kurio mums reikia išbandymų metu:

Būtent [žinojimas, jog jų gyvenimo kelias atitiko Dievo valią], senovės šventiesiems ne tik padėjo ištvirti visus suspaudimus ir persekiojimus, džiaugtis atradimu ir nenusiminti praradimu, bet ir iškęsti pačią baisiausią mirtį; žinojimas (o ne paprastas tikėjimas), kad jų žemiškosios padangtės būstui suirus, jų laukia Dievo pastatas, ne rankomis statyti amžinieji namai danguje (žr. 2 Kor 5:1). (*Lectures on Faith*, Deseret Book Company [1985], 67).

Jie toliau pažymėjo, kad aukojant tai, ko reikia Dievui, Dvasia mums paliudija, kad einame teisingu keliu ir kad mūsų darbais gėrisi Dievas (žr. *Lectures on Faith*, 69–71). Tai žinodami išlaisviname savo tikėjimą ir įgyjame Dievo patikinimą, kad atitinkamu laiku visi suspaudimai išeis mums į naudą. Kai kuriuos iš jūsų šitoks tikėjimas jau sustiprino, kai į jus iš didžiulio ir erdvaus pastato pašaipiai rodė pirštais ir sklido šūksniai „gėda“ (žr. 1 Nef 8:26–27), o jūs išlikote tvirti, kaip Petras ir senovės apaštalai „džiaugdamiesi, kad dėl Jėzaus vardo užsitarnavote tą panieką“ (žr. ApD 5:41).

Apie šią Bažnyčią Viešpats yra pasakęs: „Iš tiesų sakau jums: visus, ... pasiryžusius laikytis savo sandorų per auką – taip, per kiekvieną auką, kokią aš, Viešpats, įsakysiu paaukoti, – tuos aš priimu. Nes aš, Viešpats, nurodysiu jiems, kad jie vestų vaisius kaip labai derlingas medis, pasodintas geroje žemėje, prie tyro upelio, duodantis daug vertingų vaisių“ (DS 97:8–9).

Apaštalas Paulius suprato, kad su Dievu sandorą sudaręs žmogus apdovanojamas galia tiek tikėjimu atsilaikyti prieš sunkumus, tiek per tuos pačius sunkumus įgyti dar didesnę tikėjimą. Apie savo paties „dyglį kūne“ (2 Kor 12:7) jis sakė: „Todėl aš jau tris

kartus maldavau Viešpatį, kad atitolintų jį nuo manęs. Bet man Jis atsakė: „Gana tau mano malonės, nes mano galybė tampa tobula silpnume.“ Todėl aš mieliausiu noru giriuosi silpnumis, kad Kristaus galybė apsigyventų manyje. Tad džiaugiuosi silpnumu, paniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas.“ (2 Kor 12:8–10.)³

Sustiprinti per „dieviškumo galią“

Mes aptarėme, pirma, galią teikiančius Dievo palaiminimus ir, antra, tikėjimo dovaną, kurią Dievas duoda tiems, kurie laikosi savo sandorų su Juo. Paskutinis iš sandorų kylančios galios aspektas, kurį paminėsiu, yra dieviškos galios suteikimas. Mūsų sandorų įsipareigojimai leidžia mūsų Dangiškajam Tėvui savo dieviška įtaka, „dieviškumo galia“ (DS 84:20) veikti mūsų gyvenimus. Jis tai gali padaryti todėl, kad dalyvaudami kunigystės apeigose panaudojame savo valios laisvę ir taip pasirenkame tai gauti. Mūsų dalyvavimas tose apeigose taip pat parodo, kad esame pasiruošę prisiimti papildomą atsakomybę, kuri savo ruožtu pasireiškia didesne šviesa ir dvasine galia.

Visose apeigose, ypač šventykloje atliekamų apeigų metu, esame apdovanojami galia iš aukštybių.⁴ Ši „dieviškumo galia“ pasireiškia tiesiogiai ir per Šventosios Dvasios įtaką. Šventosios Dvasios dovana yra naujosios ir nesibaigiančiosios sandoros dalis. Ji yra neatsiejama mūsų krikšto, Dvasios krikšto, dalis. Ji yra malonės pasiuntinys, per kurį Kristaus krauju nuplaunamos nuodėmės ir esame pašventinami (žr. 2 Nef 31:17). Šios dovanos dėka Adomas „tapo atgaivintas vidiniame žmoguje“ (Moz 6:65). Būtent Šventosios Dvasios dėka senovės apaštalai viską iškentėjo ir per savuosius kunigystės raktus nešė gerąją naujieną į tuomet žinomą pasaulį.

Sudarius dieviškas sandoras, Šventoji Dvasia tampa mūsų Guodėju, mūsų vedliu, mūsų bendražygiu. Šventosios Dvasios vaisiai yra „nemirtingos šlovės taikingi dalykai; tiesa apie viską; tai, kas viską gaivina, kas viską daro gyva; tai, kas viską žino ir turi visą galią pagal išmintį, gailestingumą, tiesą, teisingumą ir teisybę“ (Moz 6:61). Šventosios Dvasios dovanos yra liudijimas, tikėjimas, pažinimas, išmintis, apreiškimai, stebuklai, išgydimas ir tikroji meilė. Ir tai tik dalis jų (žr. DS 46:13–26).

Būtent Šventoji Dvasia paliudija apie tai, ką sakote mokydami ir liudydami. Būtent Šventoji Dvasia jūsų širdims pasako, ką turėtumėte atsakyti, kai esate nepelnytai puolami, ir taip išpildo Viešpaties pažadą, kad „nebūsime sugėdinti prieš žmones“ (DS 100:5). Būtent Šventoji Dvasia jums apreiškia, kaip galite įveikti kitą, atrodo neįveikiamą, kliūtį. Būtent jūmyse esančios Šventosios Dvasios dėka kiti gali pajusti tyrąją Kristaus meilę ir įgyti stiprybės veržtis pirmyn. Ir taip pat būtent Šventoji Dvasia, kas yra ir Šventoji Pažado Dvasia, patvirtina jūsų sandorų teisėtumą bei veiksmingumą ir ant jūsų užantspauduoja Dievo pažadus.⁵

Dieviškos sandoros krikščionis padaro stiprius. Raginu visus ruoštis ir gauti visas, kokias tik galite, kunigystės apeigas, o tada ištikimai laikykitės tų pažadų, kuriuos pažadėjote sudarydami sandorą. Neramumų laikais jūsų sandoros tebūna pirmaelės, o jūsų paklusnumas tebūna tikslus. Tada su tikėjimu galite prašyti, neabejodami, pagal savo

poreikius, ir Dievas atsakys. Jis palaikys jus, jeigu tik darbuositės ir budėsite. Savo laiku ir savaip Jis išties jums Savo ranką sakydamas: „Aš čia.“

Aš liudiju, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje yra tas kunigystės įgaliojimas, kurio reikia atliekant apeigas, per kurias Jo Šventojo Sūnaus vardu, sudarome įpareigojančias sandoras su mūsų Dangiškuoju Tėvu. Aš liudiju, kad Dievas laikysis savo pažadų jums, jei tik jūs gerbsite savo sandoras su Juo: Jis laimins jus geru, prikimštu, sukratytu ... saiku ir su kaupu (žr. Lk 6:38). Jis sustiprins ir išbaigs jūsų tikėjimą. Jis Savo Šventąja Dvasia pripildys jus dieviškos galios. Meldžiu, kad su jumis visada būtų Jo Dvasia, kuri jus vestų ir išlaisvintų iš vargo, nerimo ir sielvarto. Meldžiu, kad per savo sandoras taptumėte galingu įrankiu gėriui rankose To, kuris yra mūsų Viešpats ir Išpirkėjas, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Pranašas Džozefas Smitas pareiškė: „Kadangi Dievas sukūrė mūsų laimę — ir visų Savo tvarinių laimę, Jis niekada neįvedė ir neįves tokių apeigų ir savo žmonėms neduos tokio įsakymo, kuris savo pobūdžiu neatneštų didžiausio gėrio ir šlovės tiems, kuriems bus taikomas tas įstatymas ar kurie atliks tas apeigas.“ (*History of the Church*, 5:135.)

2. Kai kurie paklusnume naujosios ir nesibaigiančios sandoros įsakymams teįžiūri aukojimąsi ir suvaržymus. Bet tie, kurie to neįžiūri, kurie laisvai ir besąlygiškai atsiduoda gyvenimui su sandora, atranda didesnę laisvę ir savirealizaciją. Kai tikrai suvokiame, mes laikomės daugiau įsakymų, o ne mažiau. Kiekvienas naujas įstatymas ar įsakymas, kurį išmokstame ir gyvename pagal jį, yra lyg dar viena pakopa arba laiptelis tų kopėčių, kurios padeda mums kilti aukščiau ir aukščiau. Iš tiesų, gyvenimas su Evangelija, yra geras gyvenimas.

3. Apaštalas Jokūbas mokė tokios pačios pamokos: „Mano broliai, laikykite vien džiaugsmu, kad pakliūvate į daugybę suspaudimų; Supraskite: jūsų tikėjimo išmėginimas gimdo ištvermę, o ištvermė tesubręsta darbu, kad taptumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokojantys.“ (DžSV Jok 1:2–4.)

4. Viešpaties jam apreikštoje Kirtlando šventyklos pašventinimo maldoje Pranašas Džozefas prašė: „Mes prašome tavęs, Šventasis Tėve, kad tavo tarnai išeitų iš šių namų apginkluoti tavo galia ir kad ant jų būtų tavo vardas, ir juos gaubtų tavo šlovė, ir juos sergėtų tavo angelai.“ (DS 109:22.)

5. Anksčiau minėtoje Kirtlando šventyklos pašventinimo maldoje Pranašas prašė: „Ir leisk, Šventasis Tėve, kad visi tie, kurie garbins šiuose namuose ... užaugtų tavyje, ir įgytų Šventosios Dvasios pilnatvę.“ (DS 109:14–15.) Į „Šventosios Dvasios pilnatvę“, pasak Jėzaus, įeina „amžinojo gyvenimo, būtent celestialinės karalystės šlovės, pažadas, kurį [jis duoda]; ši šlovė yra Pirmagimio bažnyčios šlovė, būtent Dievo, visų švenčiausio, per jo Sūnų Jėzų Kristų“ (DS 88:4–5).